Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 26. februára 2015*

„Odvolanie — Článok 340 prvý odsek ZFEÚ — Zmluvná zodpovednosť Únie — Článok 272 ZFEÚ — Arbitrážna doložka — Šiesty rámcový program v oblasti výskumu, technologického vývoja a demonštračných aktivít — Zmluvy týkajúce sa projektov Ontogov, FIT a RACWeb — Oprávnené náklady a sumy, ktoré Komisia poskytla ako preddavok — Určovacia žaloba — Nedostatok skutočne existujúceho záujmu na konaní“

Vo veci C-564/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie podané 31. októbra 2013,

Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion, so sídlom v Aténach (Grécko), v zastúpení: V. Christianos a S. Paliou, dikigoroi,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: R. Lyal, B. Conte a D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci S. Drakakakis, advokát,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory T. von Danwitz, sudcovia C. Vajda (spravodajca), A. Rosas, E. Juhász a D. Šváby,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. septembra 2014,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 6. novembra 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: gréčtina.

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion navrhuje zrušiť uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie Planet/Komisia (T-489/12, EU:T:2013:496, ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým tento súd zamietol ako zjavne neprípustnú jej žalobu podanú na základe článku 272 ZFEÚ a článku 340 prvého odseku ZFEÚ a smerujúcu k určeniu, že Európska komisia porušila viacero zmlúv uzatvorených s odvolateľkou tým, že odmietla náklady na zamestnancov vyššieho vedenia, ktorých odvolateľka zamestnáva, a že v dôsledku toho boli tieto náklady oprávnené a nemuseli byť vrátené Komisii.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Skutočnosti, ktoré predchádzali sporu, boli opísané v bodoch 1 až 22 napadnutého uznesenia takto:

„1 Žalobkyňa, PLANET AE Anonymi Etaireia Parohis Symvouleftikon Ypiresion, je poradenskou spoločnosťou v oblasti riadenia podnikov a projektov. Spolupracuje s medzinárodnými a európskymi partnermi, vrátane Komisie…, v sektore poradenstva v oblasti stratégie, informatiky a riadenia projektov.

2 Prejednávaná vec sa týka práv a povinností Komisie vyplývajúcich zo zmlúv uzatvorených so žalobkyňou v súvislosti s tromi výskumnými projektmi. Tieto zmluvy sa zakladali na rozhodnutí Európskeho parlamentu a Rady č. 1513/2002/ES z 27. júna 2002, ktoré sa týka šiesteho rámcového programu Európskeho spoločenstva v oblasti výskumu, technického rozvoja a demonštračných činností prispievajúcich k vytvoreniu Európskeho výskumného priestoru a k inovácii (2002 až 2006) (Ú. v. ES L 232, s. 1; Mim. vyd. 13/029, s. 576).

3 Konkrétne ide o zmluvy uzatvorené medzi Európskym spoločenstvom, zastúpeným Komisiou, a:

— žalobkyňou konajúcou ako koordinátor a člen konzorcia, pričom zmluva bola podpísaná 17. decembra 2003 v prípade projektu ‚Ontology enabled E-Gov Service Configuration‘ (Ontogov, č. 507237),

— Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe konajúcim ako koordinátor konzorcia, ktorého členom bola žalobkyňa, pričom zmluva bola podpísaná 21. decembra 2005 v prípade projektu ‚Fostering self-adaptive e-government service improvement using semantic technologies‘ (FIT, č. 27090),

— žalobkyňou konajúcou ako koordinátor a člen konzorcia, pričom zmluva bola podpísaná 18. decembra 2006 v prípade projektu ‚Risk Assessment for Customs in Western Balkans‘ (RACWeb, č. 45101) (ďalej len spoločne ‚predmetné zmluvy‘).

4 Článok II.24 ods. 1 bod a) predmetných zmlúv stanovuje, že finančný príspevok Únie sa zakladá na oprávnených nákladoch, ktoré deklarovali zmluvní partneri.

5 V súlade s článkom II.8 predmetných zmlúv musí Komisia predtým, než nahradí náklady, ktoré deklarovali konzorcium a/alebo zmluvní partneri na konci každého výkazového obdobia, posúdiť a schváliť správy a podkladové dokumenty. Podľa odseku 4 toho istého článku schválenie správy Komisiou neznamená, že nie je potrebný audit alebo kontrola, ktoré možno uskutočniť v zmysle ustanovení článku II.29.

6 Článok II.29 predmetných zmlúv stanovuje:

‚1. Komisia môže kedykoľvek v priebehu platnosti zmluvy a do piatich rokov po ukončení projektu pristúpiť k auditom, a to buď prostredníctvom kontrolórov alebo externých vedeckých či technologických audítorov alebo prostredníctvom vlastných útvarov Komisie, vrátane Európskeho úradu pre boj proti podvodom. Uvedené audity sa môžu vzťahovať na vedecké, finančné, technologické alebo iné aspekty (ako sú napríklad zásady účtovníctva a správy) týkajúce sa riadneho výkonu projektu a zmluvy. Tieto audity majú dôverný charakter. Sumy, ktoré sú z dôvodu výsledku týchto auditov dlžné Komisii, môžu byť predmetom vymáhania, ako to vyplýva z článku II.31…

2. Zmluvní partneri poskytnú Komisii priamo všetky podrobné údaje, ktoré Komisia môže požadovať s cieľom overiť riadnu správu a výkon zmluvy.

3. Zmluvní partneri uchovajú počas piatich rokov po skončení projektu originál alebo vo výnimočných a náležite odôvodnených prípadoch overené kópie originálov všetkých dokumentov týkajúcich sa projektu. Tieto dokumenty budú Komisii poskytnuté, ak o ne požiada počas auditu uskutočneného v rámci zmluvy.‘

7 V súlade s článkom II.31 ods. 1 predmetných zmlúv ‚ak bola suma vyplatená zmluvnému partnerovi neoprávnene, alebo ak je vymáhanie odôvodnené na základe zmluvných podmienok, je zmluvný partner povinný vrátiť Komisii dotknutú sumu, a to za podmienok a v čase, ktoré spresní Komisia‘.

8 Napokon podľa článku 12 predmetných zmlúv sa tieto zmluvy spravujú belgickým zákonom. Článok 13 stanovuje, že ‚Všeobecný súd… alebo Súdny dvor Európskych spoločenstiev sú podľa prípadu príslušné rozhodovať vo všetkých sporoch medzi Spoločenstvom a zmluvnými partnermi v súvislosti s platnosťou, uplatnením a výkladom tejto zmluvy‘.

9 Počas obdobia od 17. do 21. novembra 2008, ako aj 4. decembra 2008 externá audítorská spoločnosť vykonala v mene oddelenia externého auditu generálneho riaditeľstva (GR) Komisie pre informačnú spoločnosť a médiá (ďalej len ‚GR pre informácie‘) finančný audit žalobkyne zameraný na náklady, ktoré boli deklarované v prípade niektorých období na základe projektov Ontogov, FIT a RACWeb.

10 Elektronickou poštou z 8. apríla 2009 audítorská spoločnosť zaslala žalobkyni predbežnú správu o audite, v ktorej boli spochybnené najmä osobné náklady týkajúce sa troch [jej] zamestnancov vyššieho vedenia (ďalej len ‚sporné náklady‘).

11 Dňa 29. mája 2009 žalobkyňa predložila svoje pripomienky k uvedenej predbežnej správe o audite.

12 Dňa 10. júla 2009 žalobkyňa predložila opravené vyhlásenie o nákladoch, pričom súhlasila s niektorými odporúčaniami audítorskej spoločnosti.

13 V liste z 11. novembra 2009 oddelenie externého auditu GR pre informácie uviedlo dôvody, pre ktoré trvalo na záveroch uvedených v predbežnej správe o audite, a predložilo žalobkyni konečnú správu o audite.

14 V liste z 23. decembra 2009 žalobkyňa spochybnila súlad auditu a pozvala Komisiu na stretnutie, aby jej poskytla podrobné informácie týkajúce sa jej námietok.

15 Dňa 4. marca 2010 sa konalo stretnutie žalobkyne a oddelenia externého auditu GR pre informácie. Na tomto stretnutí bolo dohodnuté, že žalobkyňa poskytne Komisii dodatočné informácie, pokiaľ ide o účasť jej vedúcich zamestnancov.

16 Listom z 19. apríla 2010 žalobkyňa zaslala Komisii dodatočnú dokumentáciu, ktorú sa zaviazal poskytnúť.

17 V liste z 10. mája 2010 oddelenie externého auditu GR pre informácie oznámilo žalobkyni svoj zámer vykonať dodatočnú kontrolu (follow-up audit) v jej sídle a predložila jej zoznam dokladov, ktoré mali byť poskytnuté počas kontroly. Táto kontrola sa konala v období od 20. do 22. júla 2010.

18 V dňoch 3. septembra a 9. decembra 2010 žalobkyňa predložila dodatočné informácie, ktoré boli vyžiadané počas uvedenej dodatočnej kontroly.

19 Listom z 22. decembra 2010 oddelenie externého auditu GR pre informácie oznámilo žalobkyni, že sa rozhodlo opätovne čiastočne preskúmať závery vo svojej správe, pričom súhlasilo s niektorými výdavkami, avšak naďalej trvalo na svojich záveroch týkajúcich sa sporných nákladov.

20 Listom z 11. februára 2011 žalobkyňa predložila svoje pripomienky k revidovaným záverom správy o audite.

21 Listom z 10. apríla 2012 oddelenie externého auditu GR pre informácie odpovedalo, že naďalej trvá na takmer všetkých svojich záveroch týkajúcich sa sporných nákladov.

22 Listom z 21. mája 2012 žalobkyňa opätovne potvrdila svoje stanovisko v súvislosti s oprávnenosťou sporných nákladov.“

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnuté uznesenie

3 Svojou žalobou podanou do kancelárie Všeobecného súdu 8. novembra 2012 odvolateľka podala žalobu na základe článku 272 ZFEÚ a článku 340 prvého odseku ZFEÚ smerujúcu k určeniu, že Komisia porušila viacero zmlúv uzatvorených s odvolateľkou tým, že odmietla sporné náklady, a že v dôsledku toho sú tieto náklady oprávnené a nemuseli byť vrátené Komisii.

4 Dňa 24. januára 2013 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Dňa 11. marca 2013 odvolateľka predložila svoje pripomienky k námietke neprípustnosti Komisie.

5 Všeobecný súd napadnutým uznesením vyhovel námietke neprípustnosti vznesenej Komisiou, pričom rozhodol, že odvolateľka nemala v čase podania svojej žaloby skutočne existujúci záujem na konaní.

Návrhy účastníkov konania pred Súdnym dvorom

6 Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté uznesenie,

— vrátil vec Všeobecnému súdu, aby vo veci rozhodol, a

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

7 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie ako zjavne nedôvodné.

O odvolaní

Argumentácia účastníkov konania

8 Jediným odvolacím dôvodom smerujúcim k zrušeniu odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 31 až 35, 37, 38, 42 až 45 a 50 napadnutého uznesenia rozhodol, že odvolateľka nemala v čase podania svojej žaloby na základe článku 272 ZFEÚ a článku 340 prvého odseku ZFEÚ skutočne existujúci záujem na konaní.

9 Odvolateľka tvrdí, že záujem na konaní vyžadovaný v rámci takej určovacej žaloby smerujúcej k uznaniu zmluvnej zodpovednosti Únie na základe článku 272 ZFEÚ a článku 340 prvého odseku ZFEÚ, aká bola podaná na Všeobecný súd, má iný obsah než záujem na konaní vyžadovaný v rámci iných žalôb existujúcich v práve Únie, akými sú žaloba o neplatnosť a žaloba o náhradu škody.

10 Podľa odvolateľky záujem na konaní vyžadovaný v rámci takej určovacej žaloby smerujúcej ku konštatovaniu zmluvnej zodpovednosti Únie existuje vtedy, keď je na strane zmluvného partnera alebo jeho kvalifikovaného zástupcu konštatované vážne, systematické a opakované spochybnenie zmluvného práva, teda spochybnenie, ktoré dôvodne vyvoláva neistotu, pokiaľ ide o existenciu, rozsah a slobodný výkon práva dotknutej osoby. V dôsledku toho záujem na konaní vyžadovaný v rámci žaloby o zmluvnú zodpovednosť nevyžaduje, aby bol konečný akt spôsobujúci ujmu prijatý Komisiou alebo aby vznikla škoda.

11 V prejednávanom prípade sa odvolateľka domnieva, že jej záujem na konaní nie je hypotetický, ale skutočne existujúci, pretože opakované spochybnenia zo strany Komisie vytvorili neistotu, pokiaľ ide o existenciu jej práva zapísať odmeny vedúcich zamestnancov ako priame oprávnené náklady.

12 Vo svetle týchto zásad sa odvolateľka domnieva, že Všeobecný súd v bode 34 napadnutého uznesenia v spojení s jeho bodmi 45, 35, 37, 38 a 42 nesprávne uplatnil kritérium záujmu na konaní vyžadované na podanie žaloby o neplatnosť, a to konkrétne existenciu konečného aktu. Odvolateľka sa tiež domnieva, že Všeobecný súd v bodoch 42 až 44 napadnutého uznesenia nesprávne uplatnil kritérium záujmu na konaní vyžadované na podanie žaloby o náhradu škody, a to konkrétne existenciu určitej škody.

13 Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd v bode 50 napadnutého uznesenia nesprávne rozhodol, že jej záujem na konaní mohol skutočne existovať až po tom, čo Komisia nariadila vymáhanie alebo prijala akýkoľvek iný akt. Z tejto požiadavky vyplýva dlhodobá právna neistota jednotlivcov v rozsahu, v akom musia čakať na nariadenie vymáhania, hoci Komisia už vážne, opakovane a systematicky spochybnila ich zmluvné právo.

14 Komisia sa domnieva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že odvolateľka nemala v čase podania svojej žaloby smerujúcej ku konštatovaniu nesplnenia zmluvných povinností podľa článku 272 ZFEÚ a článku 340 prvého odseku ZFEÚ skutočne existujúci záujem na konaní.

15 V prvom rade Komisia tvrdí, že Všeobecný súd v napadnutom uznesení nevychádzal z podmienok prípustnosti žaloby o neplatnosť. Všeobecný súd predovšetkým nezaložil svoje posúdenie na neexistencii aktu spôsobujúceho ujmu v zmysle článku 263 ZFEÚ.

16 V druhom rade Komisia tvrdí, že nespochybnila zmluvné práva odvolateľky, pretože nevydala oznámenie o dlhu, aby požadovala vrátenie sporných nákladov. Komisia v tejto súvislosti pripomína, že článok II.29 ods. 1 predmetných zmlúv uzatvorených s odvolateľkou stanovuje, že „sumy, ktoré sú z dôvodu výsledku týchto auditov dlžné Komisii, môžu byť predmetom vymáhania“. Na základe tohto ustanovenia vyhotovenie nepriaznivej konečnej správy nevedie automaticky k vymáhaniu sporných

nákladov, pretože príslušné útvary Komisie si zachovávajú diskrečnú právomoc požadovať alebo nepožadovať ich vrátenie. *A fortiori v* prejednávanom prípade vyhotovenie nepriaznivej správy jedným z vnútorných útvarov Komisie, aj keď audit nebol ešte ukončený, nemožno považovať za spochybnenie zmluvných práv odvolateľky. Komisia sa napokon domnieva, že medzi zmluvnými stranami neexistuje zatiaľ nijaký spor, keďže nijaká z nich neprijala konkrétne opatrenia s cieľom presadiť uplatnenie zmluvnej doložky, v prípade ktorej sa zmluvné strany nezhodujú.

17 V treťom rade sa Komisia domnieva, že skutočnosť, že nevydala oznámenie o dlhu, nepredstavuje pre odvolateľku nijaký negatívny dôsledok. Táto situácia nepredstavuje nijakú právnu neistotu, pretože jednak možnosť Komisie požadovať vrátenie podlieha premlčaniu v súlade s ustanoveniami vnútroštátneho práva v oblasti zmlúv a jednak prípadné nariadenie vymáhania by podliehalo úplnému súdnemu preskúmaniu.

Posúdenie Súdnym dvorom

18 Na úvod treba uviesť, že odvolateľka svojím podaním do kancelárie Všeobecného súdu 8. novembra 2012 podala určovaciu žalobu najmä podľa článku 272 ZFEÚ. Ako totiž uviedla generálna advokátka v bode 16 svojich návrhov, žaloba podaná odvolateľkou na Všeobecný súd nesmerovala k získaniu plnenia zo strany Komisie, ale k tomu, aby súd Únie určil, že odvolateľka si môže podľa predmetných zmlúv ponechať sumy, ktoré už Komisia zaplatila.

19 Vzhľadom na určovaciu povahu žaloby podanej odvolateľkou na Všeobecný súd treba overiť, či má súd Únie právomoc rozhodnúť o takejto žalobe, a to bez ohľadu na skutočnosť, že Komisia sa neodvolala na neexistenciu právomoci Všeobecného súdu počas konania pred ním, ani počas odvolacieho konania.

20 Pokiaľ ide totiž o otázku týkajúcu sa samotnej právomoci súdu Únie, súd ju musí skúmať z úradnej moci, aj keď ho o to nepožiadal žiadny z účastníkov konania (pozri v tomto zmysle rozsudky Nemecko/Vysoký úrad, 19/58, EU:C:1960:19, s. 488, ako aj Ferriera Valsabbia a i./Komisia, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 až 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 a 85/79, EU:C:1980:81, bod 7). Navyše účastníci konania boli vyzvaní, aby predložili svoje pripomienky k tejto otázke, ktorú Súdny dvor vzniesol z úradnej moci.

21 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že ak môže byť Súdny dvor v rámci arbitrážnej doložky uzatvorenej podľa článku 272 ZFEÚ vyzvaný, aby rozhodol spor pri uplatnení vnútroštátneho práva, ktorým sa spravuje zmluva, jeho právomoc rozhodnúť spor týkajúci sa tejto zmluvy sa posúdi výlučne na základe ustanovení tohto článku a ustanovení arbitrážnej doložky bez toho, aby bolo možné voči nemu namietať ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré by mohli byť prekážkou jeho právomoci (rozsudky Komisia/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, bod 10, a Komisia/Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, bod 13).

22 Podľa článku 272 ZFEÚ v spojení s článkom 256 ZFEÚ má Všeobecný súd právomoc rozhodovať na prvom stupni na základe arbitrážnej doložky pripojenej k verejnoprávnej alebo súkromnoprávnej zmluve uzavretej Úniou alebo v mene Únie.

23 Z uvedeného vyplýva, že článok 272 ZFEÚ je osobitným ustanovením, ktoré umožňuje obrátiť sa na súd Únie na základe arbitrážnej doložky dohodnutej zmluvnými partnermi v prípade verejnoprávnych alebo súkromnoprávnych zmlúv, a to bez obmedzenia, pokiaľ ide o povahu žaloby podanej na súd Únie.

24 Treba však overiť, či v prejednávanom prípade arbitrážna doložka vložená do predmetných zmlúv zverovala Všeobecnému súdu právomoc rozhodnúť o určovacej žalobe podanej odvolateľkou.

25 Podľa arbitrážnej doložky zahrnutej v článku 13 predmetných zmlúv má Všeobecný súd alebo Súdny dvor podľa prípadu právomoc rozhodovať vo všetkých sporoch medzi Úniou a zmluvnými partnermi v súvislosti s platnosťou, uplatnením a výkladom týchto zmlúv. Z toho vyplýva, že táto arbitrážna doložka neobmedzuje ani právomoc Všeobecného súdu alebo Súdneho dvora, pokiaľ ide o povahu žaloby.

26 Vzhľadom na svoje znenie tak môže byť uvedená arbitrážna doložka základom právomoci Všeobecného súdu alebo Súdneho dvora rozhodovať o takej určovacej žalobe, akou je prejednávaná žaloba, týkajúcej sa sporu medzi Úniou a odvolateľkou v súvislosti s platnosťou, uplatnením alebo výkladom uvedených zmlúv.

27 V tejto súvislosti niet nijakých pochýb, že žaloba podaná odvolateľkou na Všeobecný súd sa týkala výkladu predmetných zmlúv, a konkrétne oprávnenosti sporných nákladov z hľadiska týchto zmlúv.

28 Všeobecný súd však v bode 33 napadnutého uznesenia rozhodol, že odvolateľka nepreukázala, že v čase podania svojej žaloby sa táto žaloba zakladala na skutočne existujúcom záujme vyžadujúcom súdnu ochranu.

29 Odvolateľka sa domnieva, že Všeobecný súd sa tak dopustil nesprávneho právneho posúdenia v rozsahu, v akom v rámci určovacej žaloby bolo na vznik takého záujmu postačujúce, aby bolo zmluvné právo vážne, systematicky a opakovane spochybnené jedným zo zmluvných partnerov, čím bola v prípade jedného zo zmluvných partnerov vytvorená neistota, pokiaľ ide o existenciu a rozsah tohto práva. Táto podmienka bola v prejednávanom prípade splnená, pretože Komisia vážne, systematicky a opakovane spochybnila právo odvolateľky na vrátenie sporných nákladov.

30 Komisia tvrdí, že nespochybnila zmluvné práva odvolateľky z dôvodov zhrnutých v bode 16 tohto rozsudku. Komisia v podstate tvrdí, že v čase podania žaloby odvolateľky na Všeobecný súd ešte nevyžadovala vrátenie sporných nákladov tým, že vydala oznámenie o dlhu, a že oprávnenosť týchto nákladov bola predmetom neskončeného auditu, ktorého záverečná správa nebola v nijakom prípade záväzná pre útvary Komisie zodpovedné za vymáhanie podľa článku II.29 ods. 1 predmetných zmlúv.

31 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že záujem odvolateľky na konaní musí z hľadiska predmetu žaloby existovať v čase jej podania, inak by bola neprípustná (pozri analogicky, a pokiaľ ide o žalobu o neplatnosť, rozsudky Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 42, ako aj Cañas/Komisia, C-269/12 P, EU:C:2013:415, bod 15).

32 Podľa konštatovaní Všeobecného súdu uvedených v bode 34 napadnutého uznesenia v čase podania žaloby však nebola zo strany príslušného útvaru Komisie vydaná nijaká žiadosť o vrátenie z dôvodu výdavkov vynaložených v rámci predmetných zmlúv. Okrem toho Všeobecný súd v bode 35 napadnutého uznesenia spresnil, že oprávnenosť sporných nákladov bola predmetom auditu, ktorý je predbežným a prípravným postupom odlišným od konania, ktoré by prípadne mohlo viesť k vymáhaniu, pričom toto vymáhanie vykonávajú prevádzkové oddelenia Komisie.

33 Navyše z bodov 36 až 39 napadnutého uznesenia vyplýva, že tento audit nebol v čase podania žaloby odvolateľky ukončený a že útvar Komisie poverený týmto auditom naďalej komunikoval s odvolateľkou, a to aj po tomto dátume, o prípadnej zmene predbežných záverov uvedeného auditu.

34 Vzhľadom na okolnosti pripomenuté v bodoch 32 a 33 tohto rozsudku odvolateľka nemôže tvrdiť, že v čase podania svojej žaloby na Všeobecný súd mala skutočne existujúci záujem vyžadujúci súdnu ochranu.

35 Vzhľadom na to, že oprávnenosť sporných nákladov bola tiež predmetom auditu, ktorého konečná správa by v žiadnom prípade nebola pre útvary Komisie zodpovedné za vymáhanie záväzná, treba konštatovať, že Komisia zatiaľ s konečnou platnosťou neurčila náklady, ktoré by považovala za

neoprávnené z hľadiska príslušných ustanovení predmetných zmlúv. Otázka, či a v akom rozsahu by mohli uvedené náklady skutočne viesť k podaniu žiadosti o vymáhanie zo strany Komisie, bola totiž naďalej neistá. Odvolateľka preto v čase podania svojej žaloby nemala záujem na konaní.

36 Z uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že odvolateľka nemala v čase podania svojej žaloby skutočne existujúci záujem vyžadujúci súdnu ochranu.

37 Z uvedeného vyplýva, že odvolaciemu dôvodu, ktorý uviedla odvolateľka na podporu svojho odvolania, nemožno vyhovieť a v dôsledku toho treba toto odvolanie zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

38 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

39 Vzhľadom na to, že Komisia nenavrhla, aby bola odvolateľke uložená povinnosť nahradiť trovy konania, odvolateľka a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion a Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy